

tage de Tilfælde fra Monopolet, hvor Befordringen enten slet ikke kan ske ved Postvæsenet (til eller fra Steder, hvor der ikke findes Posthus), eller hvor den Privatleilighed, der tilbyder sig, giver en betydelig hurtigere Besørgelse. Saaledes som den paagældende Bestemmelse her er redigeret, har man kunnet undgaae det under Hensyn til den i Tidernes Løb varelende Benævnelse paa de forskjellige Arter af Posthuse mindre heldige Udtryk „Egls. Postexpeditioner“ i Postloven af 1851, ligesom ogsaa Undtagelsen er kommen til at omfatte de enkelte Tilfælde, f. Ex. i Krigstid, hvor Befordringen vel kan finde Sted ved Postvæsenet, men hvor dette maa sige sig løs fra det almindelige Ansvar for Befordringens Udførelse, hvorhos man har troet aldeles at burde undtage fra Eneretten de Forsendelser, der ere bestemte til Steder, hvor der vel findes Posthus men ingen Umbelting. Bestemmelsen er tillige forsaavidt en videregaaende Undtagelse end den i Loven af 11te Marts 1851 § 12, 2 c indeholdte, som Tillabelsen til at benytte Privatbefordring ifølge Forslaget ikke indskrænkes til Forsendelsen af Bærdisager, men — hvad netop vil have meest Betydning for Publicum — ogsaa udstrækkes til løse Breve. Beslægtet med den i Etr. a indeholdte Undtagelse er den under Etr. e anførte Bestemmelse, der har sit Tilsvarende i Loven af 11. Marts 1851 § 13, men som man dog, under Hensyn til at Postforbindelserne nu ere langt hyppigere end i 1851, har meent at kunne indskrænke, saaledes at den kun tillader Forsendelsen med privat Skibsleilighed, naar derved kan vindes noget, hvad Hurtigheden af Besørgelsen angaaer; for Controllens og Forretningsordenens Skyld er det derhos her tilføjet, at Skipperen ved Afleveringen af de befordrede Gjenstande skal anmeldte, hvorfra disse ere medtagne.

Næst udtrykkelig at udtale, hvad ikke ligefrem er sagt i den gjældende Lovgivning, men dog maa ansees for det Naturligste, at Enhver lovlig skal kunne befordre Forsendelser i sit eget Anliggende, selv om han ikke kan betragtes som Afsender (f. Ex. forleglede Anbefalingsfrivelses), gaaer Indholdet af Etr. c ud paa at bestemme, i hvilke Tilfælde de Corresponderende, uden Hensyn til om Posten

gaaer samme Dag eller ikke, lovlig skulle kunne benytte et særligt Bud til Befordringen af deres Forsendelser, og Bestemmelsen er forsaavidt kun en Tydeliggjørelse af det, efter hvad Erfaringen har viist, usfuldstændige Udtryk „Afsenderens eget Bud“ i Loven af 11te Marts 1851 § 12, 2 a. For at forebygge enhver Tvivl om, hvorvidt de ved de mere almindelige Communicationsanstalter bestjæftigede Functionairer i Genhold til Etr. c. 1ste Stykke skulle ansees berettigede til at medtage Forsendelser, vedkommende selve den paagældende Befordringsindretning, er der i Forslaget tilføjet en udtrykkelig Bestemmelse angaaende slige Anstalter, med Hensyn til hvilke det, som ovenfor antydet, er af særlig Betydning for Postvæsenet, at Forholdet er klart. Ved denne Bestemmelse har man tillige søgt at forebygge den Misforstaaelse, som det har viist sig, at Mængelen af en udtrykkelig Lovbestemmelse derom kan give Anledning til, nemlig den, at de heromhandlede Befordringsindretninger skulde kunne benytte de ved samme ansatte Functionairer til Medtagelse ikke alene af Forsendelser, der blot angaae det reent Techniske ved Indretningernes Drift, men ogsaa til Besørgelse af anden Correspondance, f. Ex. Sernbanefunctionairernes Brevverling med Sernbanernes Kunder, en Indrømmelse, der vilde være farlig for Postmonopolet, og hvortil der er saameget mindre Anledning, som der netop i Reglen med slige Indretninger expederes Post, hvortil Forsendelserne kunne blive indlemmede, saaledes at de opnaae en idetmindste ligesaa hurtig Besørgelse, som naar de sendes udenfor Posten.

Bestemmelsen under Etr. d. har intet Tilsvarende i den gjældende Lovgivning, om det end stadig har været forudsat, at det ikke burde paatales som Indgreb i Eneretten, naar Noget udsørte en Besørgelse udenfor Posten, hvorved Postvæsenet ikke gik glip af en Indtægt. Bestemmelsen kommer til Anvendelse, naar Forsendelser, der ønskes affendte udenfor Posten, forsynes med Postfrimærker efter Taxten og disse Frimærker annulleres paa et Posthus. Under Forudsætning af at Portofriheden hæves, er det ny nævnte Tilfælde vel det eneste, i hvilket Bestemmelsen indtil videre kommer til praktisk Anvendelse (jvf. dog § 3 a.